

Concurs Relata'ns

Títol : Vidre/Mirall

Pseudònim: Vidre/mirall

Vidre / Mirall

El meu primer mirall/vidre era a Tona, dins la comissaria provisional dels mossos. Van trucar-me a mitja tarda. L'havien detingut i em reclamen a la comissaria. M'hi vaig presentar, sense ser gaire conscient del que anava a fer. Un mosso d'esquadra de paisà, grenyut, mal afaitat, vestit com un pidolaire, m'anuncia que l'havien detingut. Cal fer una roda de reconeixement. Com a les pelis? Sí. Val. Val? I si em reconeix? I si em veu? Entra l'advocat que defensa l'investigat. No m'agrada. És molt estirat i em pregunto: I si ell li explica qui soc jo? A on pot trobar-me?

El mosso de paisà veu el meu neguit. M'explica què passarà i perquè triguen: Cal portar l'acusat del calabós a aquí, buscar altres persones per completar la roda de reconeixement, esperar la Jutge, el Secretari Judicial, els advocats. Jo soc el testimoni. Només cal que senyali si reconec algú o no. Que digui el número. Alt i clar. Si no el reconec, ho dic. L'espera es fa llarga. Ja hi és tothom. Torno a mirar el mosso, el grenyut. És l'únic que entén el meu malestar. I el mirall, funciona? Si, quan acabem t'ho ensenyo, em diu en veu baixa.

Entro a la sala, plena a vessar: la Jutge, la Secretària Judicial, el mosso de paisà, els dos mossos uniformats, un crec que és caporal, l'advocat. - "Senyora digui qui reconeix i quin número té". La sala és fa petita de tant plena. Em fan fer una passa endavant. Estic davant el vidre. A través d'ell es veu una sala igual que la nostra. Hi ha una filera d'homes, crec que sis. Tots són semblants. Me'ls miro detingudament. Nerviosament. El número 4. M'és familiar, però no com a delinqüent. El número 3. Sí. És ell.

I ara és aquí, darrere el vidre, que vull creure que em protegeix. No em veu. Em bellugo per la sala, i ningú d'ells segueix els meus moviments. El mirall els reflecteix la seva pròpia

imatge. A mi, des de l'altra banda, el vidre me'ls deixa veure. La comitiva judicial apunta el què he dit i marxa. Ni adeu, ni gràcies, ni res.

El mosso grenyut, el de paisà, xiuxiueja: Espera. Veig com s'enduen els 6 homes. S'obre la porta, els dos mossos uniformats els fan girar direcció a la porta. Surten un per un, ordenats. Tanquen la porta. Em torna a mirar, i em diu: espera que siguin fora i podrem anar a l'altra banda del mirall. M'espero. M'espero. Hi ha llum, però l'ambient és dens. No fa olor de tancat . El mosso em saluda des de l'altra banda. M'arrenca un bri d'alleujament. Em ve a buscar i entrem a l'altra sala. La dels detinguts. Una sala blanca, ben il·luminada. I el mirall. Ostres, és un mirall. No es veu res de l'altra banda. Sols em retorna la imatge de la meva cara esporuguida. Acabo de fer la meva primera roda de reconeixement. Amb l'ajuda d'aquest mirall.

Vidre/Mirall